

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΑΡΧΑΙΑΣ ΡΗΤΟΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΔΡΑΜΑΤΙΚΗΣ ΤΕΧΝΗΣ 3^{ος} ΚΥΚΛΟΣ ΑΝΟΙΚΤΩΝ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΩΝ ΣΕΜΙΝΑΡΙΩΝ

Τετάρτη 18 Οκτωβρίου 2017, Αμφιθέατρο «Ν. Πολίτης», ώρα 19:00

Γιώργης Γιατρομανωλάκης, «Γιατί χρειάζεται να διδάσκονται τα αρχαία ελληνικά σήμερα;»

(Φωτογραφία : Πέπη Λουκακάκη)

Ο **Γιώργης Γιατρομανωλάκης** γεννήθηκε στον Ζαρό Ηρακλείου Κρήτης. Σπούδασε κλασική φιλολογία στο Πανεπιστήμιο Αθηνών και στο King's College του Πανεπιστημίου του Λονδίνου (Ph.D.). Είναι Ομότιμος Καθηγητής του Πανεπιστημίου Αθηνών. Έχει γράψει βιβλία και άρθρα για τον Όμηρο, τη λυρική ποίηση, την τραγωδία, τον Αριστοτέλη, το αρχαίο ελληνικό μυθιστόρημα, την αρχαία ελληνική λογοτεχνική κριτική και ασχολείται με τη μετάφραση κλασικών κειμένων. Τα ενδιαφέροντα του στρέφονται επίσης στη μελέτη της σύγχρονης νεοελληνικής λογοτεχνίας και έχει γράψει βιβλία και άρθρα για τον Σολωμό, τον Σεφέρη, τον Σικελιανό, τον Ελύτη, τον Σινόπουλο, τον Εμπειρικό, τον Ρίτσο, τον Εγγονόπουλο κ.ά. Βραβεία: -1962: Β΄ Βραβείο Πανσπουδαστικής Ποίησης με κριτές τον Ο. Ελύτη, τον Γ. Ρίτσο, και τον Ν. Βρεττάκο -1982: Βραβείο Νίκος Καζαντζάκης -1983: Κρατικό Βραβείο Μυθιστορήματος για το μυθιστόρημα "Ιστορία" - 2005: Βραβείο Ακαδημίας Αθηνών για το μυθιστόρημα "Ο παππούς μου και το κακό".

Ο Γιώργης Γιατρομανωλάκης έχει γράψει πεζογραφία, ποίηση, αυτοτελείς νεοελληνικές μελέτες και μεταφράσεις στα αγγλικά, γερμανικά και στα εβραϊκά. Ενδεικτικά αναφέρουμε μερικούς τίτλους από τα έργα του: (2008) Γιάννης Ρίτσος: ο ποιητής και ο πολίτης, (2008) Εισαγωγή στην ποίηση του Νίκου Εγγονόπουλου, (2008) Το χρονικό του Δαρείου, (2006) Με τον ρυθμό της ψυχής, (2006) Παράδοση και εκσυγχρονισμός στην Ελλάδα του 21ου αιώνα, (2005) Ο παππούς μου και το κακό, (2004) Ο Γιάννης Τσαρούχης διαβάζει Καβάφη στο σπίτι του Ανδρέα Εμπειρικού, (2004) Το χρονικό του Κέδρου, (2003) Δύο μελέτες για την αρχαία τραγωδία, (2002) Ελίνας κλέος, (2002) Ο τόπος του κόσμου. Όλος ο κόσμος μια γυναίκα. Μ' ακούει κανείς; (2002) Ορώμενα, (2001) Greece Books and Writers, (2000) Άρωμα βιβλίου, (2000) Γιώργος Σεφέρης, (2000) Γιώργος Σεφέρης ποιητής και πολίτης, (2000) Στην κοιλάδα των Αθηνών, (2000) Την ταυτότητά σας, παρακαλώ, (1999) Νάνος Βαλαωρίτης, (1998) Κύμινο και κανέλα, (1997) The Aegean, (1996) Η αρραβωνιαστικιά, (1995) Βιβλίο καλούμενον ερωτικόν, (1994) Ανδρέας Εμπειρικός, (1994) Αφιέρωμα στον Αλέξανδρο Κοτζιά, (1994) Λειμωνάριο, (1993) Ανωφελές διήγημα, (1991) Πόλεως σώμα, (1987) Ιστορία, (1986) Ο βασιλιάς της Ασίνης.

Γραμμένα σε σύγχρονο ύφος που θυμίζει τα τελευταία έργα του Κούντερα, του Μαρκέζ και το *Grimus and Shame* του Σάλμαν Ράσαντι, οι έξι νουβέλες του Γιώργη Γιατρομανωλάκη προσεγγίζουν μια πλούσια ποικιλία παραδόσεων της Ελληνικής γλώσσας: Οι μεγάλες ιστορίες ειπωμένες σε πρώτο πρόσωπο από τον Ηρόδοτο, τον "πατέρα της ιστορίας" του 5ου αιώνα π.Χ. το ερωτικό ρομάντζο πλεγμένο με το στοιχείο του τρόμου, κατά την αφήγηση του Αχιλλέα Τάτιου του 2ου αιώνα μ.Χ. • οι σπιντόζικες ιστορίες - ανέκδοτα που αντάλλαζαν οι Βυζαντινοί καλόγεροι του 6ου αιώνα. τα παλιά εγχειρίδια λαϊκής θυμοσοφίας των οποίων η αθωότητα είναι συνδεδεμένη με μια εκλεπτυσμένη και επίσημη γλώσσα. όλα αυτά είναι μερικά από τα συστατικά του μεθυστικού ποτού που μας προσφέρει η λογοτεχνική γραφή του συγγραφέα.

Καθένα από τα έξι βιβλία του συγγραφέα, είναι έντονα διαφορετικό. Με διάφορες διαβαθμίσεις, ο κοινός παράγοντας ο οποίος διαπνέει όλα του τα έργα είναι ένα εξαιρετικά εκλεπτυσμένο και μεταμοντέρνο *pastiche*. Αυτός ο παράγοντας είναι ιδιαίτερα εμφανής στο *Λειμωνάριο* (το οποίο βασίζεται σε ιστορίες μοναχών), στην *Ιστορία* (Ηρόδοτος) και στο *Ερωτικόν*. Η αναγνώριση αυτού του *pastiche* αποτελεί ένα μόνο μέρος της τέχνης που προκαλεί η ανάγνωση αυτών των βιβλίων: ακόμα και στις πιο περιπαικτικές και έντονα υπαινικτικές στιγμές του, ο Γιατρομανωλάκης εμφανίζει μια λογοτεχνική φωνή η οποία είναι δυνατή, ιδιόμορφη, και άμεσα αναγνωρίσιμη - όπως αποδεικνύουν οι μεταφράσεις των έργων του, στις οποίες η ίδια φωνή ηχεί δυνατά και καθαρά μέσα από τη δουλειά τριών διαφορετικών μεταφραστών.